

216.

– Van még abból a jófajta csokoládéjából? – kérdezte Gádor Béla, a Ludas Matyi című vicc-újság főszerkesztője Toncz Tibor nevezetű kollegájától, amúgy jeles karikatúristától, majd nem várva választ, hevültebben folytatta: – Hálát éreznék, ha újfent csokolózhatnék azzal az iménti csokis-butéliáddal, már ha lenne benne még egy nyeletnyi...

Ezzel bezárta szövegét és – riadt megfigyelésem szerint – az alkalom által uralt lelki-szellemi és tudati önmagát is. Bágyadtan legyintett, végül egy tőle merőben szokatlan, hozzá semmiképpen sem illő heherészéssel tette ad acta magánszínpadi jelenését.

A mindenkinek drága és mindenki által mélyen tisztelt Béla Bácsi!

– Sajnálom, nincs! – ismertette választát kurtán, sebesen Toncz Tibor.

Elhárító szavaiból, hangsúlyaiból, ábrázatából azt a gáncstalanságot, fölényeskedést, különféle arculatú pökhendiséget tudhattam elkülöníteni hirtelenében, szóval csupa olyasmit, ami amúgy széles körben jellemezte is Tonczot szűkebb szakmai társaságunk praxisában.

Az én magánvéleményem ugyan megengedőbb volt az átlagosnál, szóval tűrőképesebbnek tekintettem magamat a többségnél, sőt méltányoltam, akár még kedveltem is Toncz Tibor személyiségének bizonyos jegyeit. Most azonban arra éreztem ösztönzést, hogy hirtelen haragomnak engedjek teret és azonnal törlesszek az öregúr, tehát Béla bácsi védelmében – ámbár nem valószínű, hogy ő ezt nagyon akarta volna.

Amikor az imént arról kérdezte Tonczot a kissé elrévült Gádor bácsi, hogy van-e még maradék csoki az üvegben, és Toncz akként felelt, hogy „sajnálom, nincs!”, akkor azt kiáltottam neki:

– Ne mondd azt, hogy sajnálok, mert ami nincs, azt nem lehet sajnálni! Lehetséges viszont, hogy igenis van teneked valamid, amit csakugyan dugdosol, amit sajnálsz megosztani akár legszűkebb baráti köröddel (avagy az ottani legérdemesebbekkel)! Mert mit neked a valódi tekintély tisztelete?

Fél szemmel odasandítva elkaptam Béla bácsi rosszálló fintorát, amivel nyilvánvaló hízelkedésemet minősítette, majd hátat is fordított nekem, az általunk lakott katonai tehervagon rákterében lazán falhoz rögzített, ezért örökkön billegő lócára ereszkedett, s ott a térdeire könyökölve összegörnyedt.

Én is a közös lócára fészkelődtem, és továbbra is emelt hangon tártam elő, hogy egykori debreceni népi kollégista koromban előadást hallgattam Király István budapesti professzortól egy bizonyos Taraszov Rogyionov nevű orosz íróról, aki Csokoládé címmel írt regényt, amit a húszas években óriási ajánló csinnadratta kíséretében ki is adtak, majd pár év múltán betiltottak. És ez a tiltás most is érvényben van. Tiltani próbálják olvasását és terjesztését, mert a legszükségesebben szektáriánus eszmék gyűjteményének ítélik. Ez a felfogás azonban nyilván csak a Birodalom világában ér-

vényes, míg a Föld más részein kiadják, terjesztik, mert nyilvánvaló, hogy üzletnek sem rossz. Így tapasztalhatják például Belgrádban is, ahol saját szememmel láttam a szerb nyelvű kiadás változatát. Naná, hogy jól hasznosul, mint alkalmi szovjetellenesség is!

Megengedő mosollyal tettem hozzá, hogy a Tibor által birtokolt és kínált, illetve megtagadott folyékony édesség valószínűleg hamisítvány, mert ámbár maga a csomagolás pofátlanul azonos az eredeti, az egykori moszkvai könyv borítójával, maga az a tartalom, amit a belgrádi butélia most magában rejt, nyilván más, mint az igazi, az „eredeti” eredeti csokoládé.

– Maradjunk ennyiben – foglaltam össze előadásomat. – Láthatatok-hallhattatok, íme, az én csokoládém. Nektek adtam, én ugyanis nem sajnálom tőletek.

Vártam, sőt: el is vártam volna, hogy ösztönzést kap hallgatóságom a hozzászólásra, de csak Gádor köhintett, majd felfelé nézett és azt mondta:

– A Hauri-kagyló a pénzt helyettesíti a Banbarra törzseknél.

Hamar beugrott, hogy ezt már többször hallottam tőle. Az esetekre emlékezve előderengett az is, hogy olyankor hozakodik elő ilyen s hasonló értelmetlenségekkel, amikor éppen az a cél vezérli, hogy elvegye minden további értelmét valaminek, aminek nem létezhet értelme, avagy mert nem akar vele foglalkozni.

217.

Másfél órája ültünk, guggoltunk, heverésztünk a birtokba vett, vagy kapott vagonban, amelynek leginkább csak a szélein, a korhadó, meg rozsdás deszka-falak tövében kapaszkodva tudtunk közlekedni, amikor éppen szükségét láttuk valamiért, vagy elkerülhetetlen volt.

Gádor Béla, Toncz Tibor s jómagam laktuk be a katonai járművet, avagy leginkább szorongtunk, gyöttrődtünk benne.

Általános testi kényelmetlenségeink, fáradalmaink mellett leginkább az nyomasztott bennünket, hogy a nekünk adatott léte térben osztoznunk kellett a vagon padozatára borított, odaöntögetett, rendetlenül felhalmozott élelmiszerekkel, vagy inkább mondhatóan azokkal a maradványokkal, amelyeket a hivatásszerűen gyűjtögető magyar hadseregnek ez az elhivatott kised egysége magába ölelt azzal a nemes céllal, hogy elszállítsa az éhező budapestieknek, ahol azután majd szétosztják bizonyos és megfelelőnek ítélt kalkuláció szerint.

– Hogyan? – tette fel a kérdést levegőbe lökött kézzel Toncz Tibor, aki már sokadszorra kezdett foglalkozni a témával, mert újra meg újra szemébe tűnt valami, ami tovább szaporította mindinkább növekvő ingerületét. – Hogyan választják ki a leginkább rászorultakat?! Hogyan gyűjtik majd egybe őket kijárási tilalom idején? És melyik pesti utcasarkon? És kik lesznek az elosztók? És kik választják ki az elosztókat?

Foszlott zsákdarabot rántott a magasba, férges almákat rázott ki belőle és egyet felém nyújtott:

– Tessék, ha nagyon kívánod!

Ezután madzaggal kötözött, zománcos fazekat kínált a földre halmozott minden-ség sokadalmából:

– Vesepörkölt a közelmúlt napokból. Jó étvágyat!

– Hagyd abba! – szólt rá Gádor.

Nyújtózkodott, nyögött, majd felállt a lócáról az öreg, és elindult a vagon ablaka felé. Útközben még annyit mondott: „Szerettem volna elkerülni a jelennel való találkozást.” Az ablakhoz érve kidugta a fejét és kettőt sóhajtott, miközben megisméltelte:

– Esik. Még mindig esik!

– Nem esik! – hangzott a Gáddal ellentétes oldal felől, onnan, ahol a vagonunk voltaképpen egyetlen ki-bejárata volt, egy nagy zajjal működő tolóajtó, amely most ki is nyílt, és a napfényes, kinti háttérben egyenruhás férfiú magasodott a semminek látszó mindenség előterében.

– No, lám! Ugye, mennyivel jobb ez a kereszthuzat, ami rögtön ki is viszi a fullasztó bűzt ebből a rettenetes akolból! – szólalt meg Toncz, és a zajt okozó idegen felé fordulva, gyerekes komolytalansággal üdvözlésre emelte kissé a bal kezét, és el is mosolyodott.

Hasonlóképpen viselkedett az ajtóban megjelenő idegen, s a szavai még inkább jó kedélyt sugalltak:

– Rosszul teszi uram, ha nem fogadja el, hogy ennek a teremnek a stílusa éppen úgy hat a kedélyünkre, ahogyan tüdönkre az erdők levegője. Ezért is különítettük el az önök számára. Egyébként miért nem jöttek még ki? – tette fel a kérdést nagy magasságba rántott szemöldökkel.

– Mert esik! – ismételte iménti önmagát röpké indulattal az idős főszerkesztő. Az ajtóban álló jövevény elbizonytalanodni látszott, és ennek jeléül is ki-, majd begombolni kezdte zubbonyát, miközben jobb kezével a baloldali bajuszát rángatta. Ezek a mozdulatai ráirányították a figyelmemet arra is, hogy széles az arca, vörös és vastag a nyaka, továbbá nagydarab az egész ember. Egy erőteljes mozdulattal beemelte magát a vagon belső terébe, a maroknyi testűre kuporodott Béla bácsi előtt torpant meg, és várakozón, de határozottan provokatív módon fixírozta az egykedvű főszerkesztőt.

Aggodalomtól, ösztöntől és némi elszántságtól is indítva kettejük közé léptem, és jó hangosan azt mondtam:

– Ember, ki ide belépsz, hagyd fel minden reménnyel!

Jobb karomat is figyelmeztetőn felemeltem. Béla bácsi nyilván rögtön megértette az őt védelmezni kész elszántságomat. Rövidet mosolyintott, legyintett, és azt mondta:

– Pax vobiscum.

Látogatónk ismét felrántotta szemöldökét, egyben valami merőben mást is cselekedett. Nevezetesen azt, hogy töltőtollat rántott ki belső zsebéből, zubbonya oldalzsebéből pedig egy noteszt, és gyakorlattan belefirkantott valamit. Befejezve, amit elkezdett, helyükre dugta munkaeszközeit. Összevonta szemöldökét, megint a vagon mennyezetére fordította egész fejét, s azt kérdezte:

– Lehet magukkal magyarul is beszélni?

Ezúttal Toncz lépett a pástra, pontosabban a jövevény felé.

– Ez a hely a miénk! Megfizettünk érte! Itt a mi nyelvünkön szokás beszélni! – Fél fordulattal rám fókuszált és éles hangon kérdezte: – Igaz, hogy mindennek megfizettük az árát? Te tudhatod legjobban, hiszen te intézted. Mondd el ennek a kíváncsi úrnak, amit e vagon birtokbavétele érdekében végbevittél!

A nagy szemöldökű és nagytestű jövevény ezúttal ugyanazt a váratlanságot művelte, hogy előkapta zsebeiből a noteszt és a töltőtollat, és miután újfent jól megnézett engem, a frissen szerephelyzetbe került Tonczra vetett szemet, majd le is firkantott látomásáról valamit, azután ismét eldugta legfrissebben gyűjtött dokumentumait és a felhasznált eszközöket.

218.

Elcsendesült a kupé, még az általános mozgás is megszűnni látszott. Leginkább a jegyzetelő jövevény tett-vett, folytatta munkáját, ami egyre inkább úgy festett, akár egy mindenre kiterjedő felmérés, egyelőre nem tudni pontosan mit és milyen céllal.

– Szóljon, ha keres valamit – ajánlottam szinte társalgási szándékot érzékeltetve. Felhúzta dús szemöldökét, jobb kezével a bal bajuszát kezdte simogatni, azon a módon, ahogyan az előbb már bemutatta, és az ugyancsak iméntről megismerten mosolygott.

– Mért nem mennek sétálni? – tette fel a korábban elhangzott kérdését, majd már-már felelősségre vonó tekintettel ismételte: – Mondja, mért nem mennek?

Hozzám intézettnek ítélt kérdés hangzott el, amire nem jutott eszembe semmiféle válasz. Ellenben az a remeknek érzett ötlet villant bennem, hogy átteszem időszerűen támadt gondom súlyát az én alkalmi kollegám és küzdőtársam, Toncz Tibi vállára. Semmilyen mértékben sem éreztem fikarcnyi büntudatot ezért, sőt: nagyon is jogosnak véltem szándékomat, hiszen csak azt adtam vissza, amit ő vétett az én rovásomra, amikor fejemre uszította imént az idegent, hogy az kedve szerint faggasson, mint olyan lényt, aki mindenért felelősséggel és magyarázattal tartozhat akárkinek, főként, ha az bizonyos vagon-ügyekben óhajtja faggatni.

Tervezett műveletem végrehajtásához nélkülözhetetlennek látszott, hogy felidézsem emlékezetemben legalább néhány részletét annak, ami valóban történt ma reggel Kelebia vasútállomásán, amikor belevágtam a vagon-ügybe. Amikor tehát a fent mondott magyar vasútállomás kantinjában összejöttem két magyar bakával, akikkel néhány rundó rendelése után megalkudtam abban, hogy valamennyi további nedű meg néhány pakli amerikai cigaretta ellenében Kelebiától Budapestig szállítanak engem és két másik személyt a teherautójuk fedélzetén, avagy inkább a gyomrában.

Huhh! Mekkora esemény volt ez!

Ha ez nincs, ki tudja mikor és miképpen jutunk el a lesújtó hírek szerint vérző otthonunkba, a magyar fővárosba?!

Belgrádból indultunk aznap reggel egy első osztályú kupéban, és kényelmesen vonatoztunk a jugoszláv-magyar határig. Ott átpakoltunk egy üres marhavagonba, ami Gádor Bélát egy pillanatig arra a másik vagonra emlékeztette, amelyikbe a zsidótörvények regnálása idején kényszerítették, ámde csak pillanatokig feszült ezért keresztre, ahogyan ő fogalmazta. Mert ez a mostani vagonunk éppen hogy áldott része lett hazautazási tervünknek és vágyakozásunknak. Ügyünk sikere érdekében a cinkosan kedveskedő, odaíti mozdonyvezető úgy nekilódult mozdonyával a mi kupénknek, hogy az átgurult a határon a magyar oldalra, ahol is a posztjukon figyelő és feladatuk végzésére készen álló vonatfékezők pompásan fékeztek... és már otthon voltunk!

És nyomban ez után következtem én, valamint Kelebia magyar határközség vasútállomásának viruló italboltja, két, ottani szomszjas magyar katona, meg az úri be-

Janikovszky Éva költő, 1972

csületszó jegyében kötött megállapodás, amely szerint még ma elvisznek hármunkat Pestre.

...És most itt állunk egy Akasztó elnevezésű dunántúli faluban, árokba csúszott autóval, amelyből a legfrissebb hírek szerint elfogyott a megfelelő üzemanyag. Feltevések szerint ellopták.

A vagonunkba tolakodott egyenruhás jövevénytől hallottam ezt először, aki aztán többször hevesen előadta, hogy az orosz katonaságtól nagyon is számíthatunk ilyenmire, mert őneki például már számos és keserű tapasztalata van. Eseteket emlegetett, fenyegette a láthatatlan elkövetőket, oroszokat és nem-orosz bűnözőket, és amint elnéztem, az a gondolatom támadt, hogy ez az ember inkább rendőr, mint katona. Ebben a feltevésemben az is erősített, hogy a golyóstollakat, noteszeket rejtő-tároló zubbonya szabása, meg anyaga pont olyanak tetszett számomra, amilyeneknek a rendőrtiszti ruhákat ismertem abban az időben, amikor jómagam katonatiszti egyenruhában pompáztam. Hadnagyként dolgoztam két évvel ez előtt a Néphadsereg című, központi katonaiújságnál, és noha semmi ütközésem nem volt a rendőrséggel, akadt közöttük barátom, jó ismerősöm, akinek érdek nélkül megvizslattam-megbámultam ruházatát.

Ez a mi mostani, általam rendőrnek tételezett emberünk egyszeriben mindkét nadrágzsebébe belekotort, aprópénzeket markolt elő, kicsit számolgatta, majd mindet visszadugdosta, azután még kétszer ismételte az egészet.

Megcsodáltam, de rögtön el is felejtettem a látványt, mert az általa sugallt akármilyen helyett valami egyéb, valami iszony tolt a fejembe.

Félelem járta át minden idegszálamat abból a felismerésből következően, hogy ez a sohasem látott alak itt előttem, ez valóban rendőr! És nem kell, hogy ezt megmondja, dokumentumokkal, tanúkkal stb. igazolja, hiszen valamennyi szükséges bizonyíték együtt van. Sőt! Annál mindig több eggyel, avagy tetszés szerint akárhánnal!! Ahogyan a tökéletes nyomozói munkának ez velejárója!

Követeli ez a jó rendőr, hogy hagyjuk el az autót, mert nem a miénk. A két katona, akikről béreltem, nyilván a kóterben vannak már, mert az autó, amivel üzleteltek, nekik sem volt a tulajdonuk.

Valahol, a távoli magasságban zajlik a vita, ami azoknak a rangos hivatalbelieknek a felelősségéről szól, akik vendéglátóink voltak a JEZS című belgrádi országos lapnál, az ottani Ludas Matyinál, amelynél ösztöndíjas vendégekként tanultuk az újságíró szakmából azt, amit még lehetett. És megfelelő fórumokon vegzálják azokat, akik segítségünkre voltak az illegális határátlépés zökkenőmentes bonyolításánál, tehát a magas kapcsolatokkal bíró személyektől a vonatfékező vasutasokig bezárólag minden érintettel harcban áll a belgrádi kormány...

És mik lehetnek majd a meghozott ítéletek?

Természetes, hogy a magyar bűnözők az ő első büntetésük szerint nem léphetnek át a határon, a továbbiakról meg majd Szerbiában döntenek.

Nincs tehát Budapest! Jöhet a kijárási tilalom, este hat után senki nem láthat bennünket Pesten!

219.

Meddig akarnak még itt maradni?! – kérdezte majdnem kiabálva az általam titkosrendőri munkakörrel gyanúsított emberem, akinek ezúttal Gádor Béla bácsi fékezte meg a lendületét:

– Mit erőszakoskodik maga itt? Inkább mi kérdezhetjük, hogy milyen címen próbál itt velünk erőszakoskodni? Igenis, ez általunk birtokba vett jármű, fizettünk érte, és jogunk van benne tartózkodni!

Csak lustálkodnak, álmódoznak itt...

– Az álmodozás nem lustálkodás, kedves barátom, hanem a gondolkodás vasárnapja – öntött nyakon mindannyiunkat Béla bácsi a maga mindig kéznél lévő szellemi kisüstijének egy stampójával.

A kifényesített pillanatot egy női vissantás folytotta el, amely a vagon nyitott oldala felől jött, majd láthatóvá lett két kapaszkodó, kicsinek tetsző kéz is.

– Segíts! – fogta könyörgőre magát a női hang.

Az idegen lusta mozgással a kapaszkodó lényhez lépett, és felhúzta a földről a vagonba.

– El ne ejtse! – figyelmeztette Toncz, és nem volt számomra világos, hogy őszinte aggodalom szólt-e belőle, vagy a rejtett remény, ami szerint igenis elejti – a többit meg majd láthatjuk azt követően.

Ennél is cifrábban alakult, mert az idegen – nagytestű, és mindenképpen erősnek mutatkozó férfi – óvatosan és nagyon megbízhatóan emelte levegőbe a nőt, miközben azt mondta:

– Könnyű ez, mint egy kiéhezett szűnyog.

Meghökkenett ez az otrombaság és rögtön aggodalommal kerestem a nőt a hatását, de nem látszott, hogy megsértődött volna. Kicsi szünet után csücsörített és azt mondta:

Semmi se látszik jobbnak az ellenkezőjénél.

Ezt követően megindult, és kezdte körbejárni a vagon padlóján halmozódó élelmiszereket, maradványokat, miközben fejcsóválás kíséretében rosszálló megjegyzéseket tett. Az egész gyűjtési akciót bírálta, valamint a megvalósítás mikéntjét is. Falnak támasztott, hosszú nyelvű lapátot markolt a kezébe és ügyesen mozgatta a széleket, óvatosan beljebb rendezgette a nagyon szétszóródott részeket, majd szó nélkül átnyújtotta lapátját férfitársának, aki ugyancsak szó nélkül át is vette és folytatta a rendezgetést.

Zavartan, rejtetten meg-megnéztem a nőt, aki ügyetlenül komédiázó, kövér, kicsi asszony volt ugyan, de nem érdemtelen... akár a férfiúi figyelemre sem... Ruházata a lehető legegyszerűbben, a nyakától a lába fejéig tartóan egybehorgolt volt, akár egy csecsemő téli öltözéke. Az arca felforrat vízhez hasonlított, amelyen buborékok keletkeztek, a szeme sarkában pedig évek nehéz tapasztalatai hagytak nyomot.

Inkább csak magának tette fel a kérdést, hogy ha Jézus már valóban eljött, amint azt ma reggel mondták a templomban, akkor miért nem lett jobb a világ?

Ugyancsak monológként adta elő, hogy nem lehet örökkön szerelmesnek lenni ugyanabba, legfeljebb hűségesnek lenni.

Ez valószínűleg lapátoló társához indított üzenet volt, amire ugyancsak céltalanul ható megjegyzésként lógott a levegőben az a dörmögve útjára küldött meghatározás, hogy „tollát felborzoló, öreg veréb”.

Közben másik lapát is került, mindketten fokozták munkájuk ütemét, és egyre jobban ügyeltek arra is, hogy formája legyen az új rendnek. Jó volt látnom, mert azt a rég nem tapasztalt érzést csíptem nyakon, hogy növekszik s terjed bennem a harmónia... Talán.

Az fékezte le nevetgetnékemem, hogy tartósan a nőt figyelve, nem várt cselekvését szűrhattam szememre.

Kotorászni kezdett lapátjával a zöldségfalom szélén s valamit – mintha – magához közelebb próbált volna piszkálni-ügyeskedni. Végül sikerrel járhatott, mert lehajolt, felvett egy tárgyat, amit addig nézegetett, amíg én is megláthattam azt a decis csokoládés üveget, ami nekem elsősorban egy belgrádi könyvesbolt kirakatából volt ismeretes, de megpillantottam Tibor keze-ügyében is az előző percekben.

És persze láthattam itt, a kupében is, amikor Toncz barátom átnyújtotta Béla bácsinak egy kortyintásnyira, de azután soha többé! Még akkor sem, amikor pedig könyörgött érte.

Következő pillanatban megállt a lapátnyel a kishölgy kezében, illetve úgy irányította a szerszámot, hogy valami fényes tárgyat húzott vele maga felé, s közben szavaló hanglejtésekkel adta elő, hogy „mindig többet ér egy marék szerencse egy zsák észnél”! Következő szavai úgy tetszettek nekem, mintha hálaimát mondott volna: „Akadnak el az énekben annál a sornál, hogy szomjúhozik én lelkem”.

Megfogta, szemeihez vitte a csillogó tárgyat, amiben akkorra már én is felismerem a csokoládé likórt tartalmazó üveget, és lecsapni szándékolva nyúltam érte, de Toncz megelőzött, aminél az lepett meg jobban, hogy Béla bácsi meg Tonczot előzte. Igaz, csak annyiban került előnybe, hogy saját akaratát érvényesítette, mert hirtelen elhatározással a mindenfélék összegyűlt halma közepébe dobta a csillogó tárgyat.

Addig piszkálta kedves kolleganóm, míg alá is merült az üveg a sokadalomban, de ekkor meg másik tárgy emelkedett a többi holmi fölé. Ezt is közelebb ügyeskedte képzelt barátnóm, mert kíváncsivá tett mindkettőnk, hogy micsoda lehet az újdonság, de leginkább engem fűtött az izgalom, lévén, hogy nyomtatott könyvet ismertem fel az újdonságban, ami szerfölött meglepett, felizgatott, elannyira, hogy az eredményesen ügyeskedő kishölgy drukkeremként kezdett izgulni, és amikor elérhető közelségünkbe vergődött-hányódott a könyvszerűség, akkor küzdőtársam lelkesülten jelentette ki, ami szerint „Nincs jobb annál, mint amikor mindent magának köszönhet az ember”!

Óvatosan-finnnyasan felcíptem az elázott, összegyűrt könyvet és addig próbálkoztam lehetséges birtokomba vevésével, amíg lehetővé vált, hogy belelapozzak.

Nem sokra mentem az olvashatatlanná ázott, összegyűrt könyvvel, aminek se eleje, se hátulja nem volt, ezért alig tudtam a micsodaságáról kideríteni valamit, amíg pár sort el nem olvashattam azzal a valószínű szöveggel, hogy „A keresztények leg-tudósabb tanulmányozói nagy zavarban voltak, amikor meg akarták állapítani, kinek tulajdonítsák „A zsidókhoz írt levelet”, amelyet az egyház mindazonáltal Szent Pálnak tulajdonít”.

Lelkesülten beszámoltam Gádornak, aki maga is bele-beletekintett a hovatovább itt-ott böngészhető könyvbe, és az lett végső összefoglalója, hogy az egész mű alighanem bizonyos Holbach híres, még inkább hírhedt vélekedése az egyházzal. Ismert mű. Esetünkben annyi haszna van, hogy az étkezésre szolgáló táplálék mellé viszünk a pestieknek szellemi táplálékot is.

Sem kedve, de legfőként ideje nem volt további elménckedésre, mert amint beszámolt róla, ígéretet adott a noteszes-töltőtollas idegennek azt illetően, hogy határidőn belül elmegyünk sétálni, vagyis időt-teret adunk útítársainknak, akik ma délután velünk együtt Pestre jönnek, hogy némiként átalakíthassák útiterünket, a vagon belsejét, amíg mi sétálni leszünk.

(folytatjuk)